

PÁLFI ÁGNES

Verspárosok
*Ferenczi Lacinak, ideátról**

(1)
*Minden nap haladék. Tegnap óta. Negyven év óta.
négyezer év óta. Minden nap haladék és lassan
Örökkévalóság. Generációk jönnek, tűnnek.
Isa pur... És halhatatlanság az Úr színe előtt.*
*Add meg, hogy objektív legyek magammal szemben is.
És másokkal szemben. Add meg, hogy időtlenül
Örüljek a másodpercnek. Minden másodperc haladék
És a haladékban lássak fogyatékos ismereteimmel.*
*Te összerakod magadnak az ima szavait,
És, ha nem, megérted úgy is.*

„Minden nap haladék...”

Ötvennégy év: hetvennégy könyvomat
dátumok nélkül. Végtelen imaszőnyeg
ez a kis könyv. Tán még van idő
kiteríteni mind. Kinyitni, kulcsra
zární. Belemaratni a fémbe, a fába
tünékeny szavaidat.

* Ferenczi László (1937–2015) 74 című, hetvennégy verset tartalmazó kötetét Kállai Zsanett állította össze és jelentette meg a szerző hetvennegyedik születésnapjára. Pálfi Ágnes ciklusa, melyből most válogatást közlünk, e kötetből való versekkel folytatott párbeszéd.

(28)

*Az egyik arckép nagyapám vonásait őrzi
Fényképe nem maradt, ha maradt is fel nem ismerem
Most elmondhatom hogy ő volt (ez volt) a nagyapám
Fiatalabb volt tőlem amikor meggyilkolták
Szépség és irgalom leánya
Arcot adsz arctalan őseimnek
Simogatásoddal az én arcom ceruzáddal az ő arcuk
Formálsz újra
Nem csodálom, hogy akadnak emberek, akik tagadják.
Felfoghatatlan.
Még az én számomra is felfoghatatlan
És az elkövetkező kétezer évben meghatározza életünk.

Ha belegondolsz: megőrülsz.
Ha belegondolsz: fejjel a falnak
Rettenetes örökségünk kétezer évre
És még emlékezni is tiltják barátaink.*

*„Nem csodálom, hogy akadnak
emberek, akik tagadják.”*

„Kemény a menny” –
akadnak, akik azt tanítják,
hogy ez a két fogalom
durván kiüti egymást,
mondván: ez egy képtelen kép,
egy tipikus oxymoron.

De ha valaki csuromvizes,
és azt állítja, hogy nem is esik,
s történetesen éppen annak,
kivel az imént bőrig ázott,
attól zavarba jön a másik:
„lehet valami benne, hátha...”

(míg ki nem tör rajta a nátha)

(57)

Meglepő hogy itt vagyok

Hányféle időben és hány városban

És emlékszem egy hangra

Noha csak később hallottam meg.

Isten, te tudod csak nyomorúságom,

És talán orvosom tudja csak,

És néhány nő, aki már elbogyott.

Ma még enyéme a régi és ősrégi dátumok.

*„És emlékszem egy hangra
Noha csak később hallottam meg.”*

Én is emlékszem bizonyos hangokra,
melyek elébe mentek önmaguknak
(talán a versek éppen erre valók).
Meg a cselédszobára is emlékszem,
ahol ötévesen kinyilatkoztattam,
hogy ez az egész itt körülöttünk
igazából nincs, nem létezik.
És ettől hirtelen minden olyan
konkrét lett, mint a beton;
mintha egy valóságos kriptában
találkoztunk volna össze:
egy fiatal nő (a feleség)
egy fiatal férfi (apám öccse),
aki még nem volt negyven,
amikor a hetvenes évek elején
nem is olyan váratlanul öngyilkos lett),
meg én, aki azóta tudom, hogy a metafizika,
bár magát a szót még tíz évvel később sem ismerem,
épp olyan valóságos, mint az a bizonyos méreg,
mely percek alatt végzett a nagybátyámmal,
aki iránt néha még ma is megfoghatatlan vonzalmat érzek...

(74)

Hajnal felé

Teljesen egyedül a szobában

Megtelve társakkal

*Egy kutató öreg, egy gyékénykosárban született öreg,
és a többiek,*

*Van, akinek maradtak legendái, és most legendáival
népesíti be a halottak helyét,*

*Van, akinek csak puszta tudása van arról, hogy
lehetnének legendái, hát a puszta tudás tudatával
népesíti be a halottak helyét.*

*Mindent tudtak ők, a régi próféták. Vagy egyszerűen
fűnél makacsabb krónikások, vereséget el nem fogadók.*

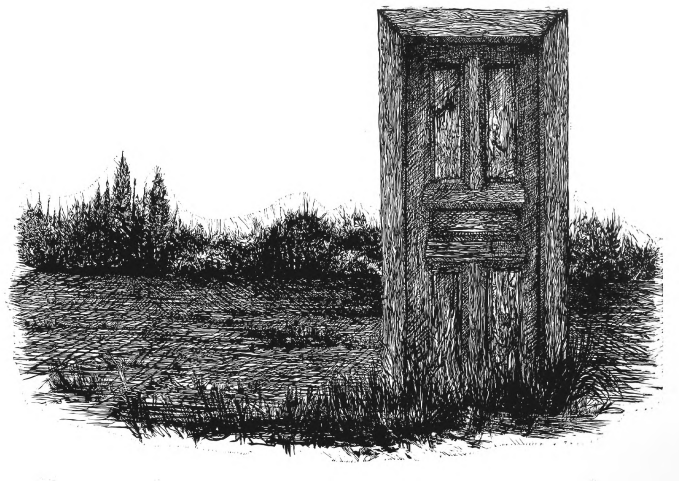
Néhány évet, néhány variációt tudhatunk tudásukhoz hozzá,

Újabb el nem fogadott vereséget

Néha győzelmet is.

„Fűnél makacsabb krónikások”

Győzelemmel ért föl a vereségük.
Most már közéjük tartozol te is.

Kun Péter: Átjáró